

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR
GODSLASTERING

DE MENSCHEN VAN „DE LAATSTE DAGEN” worden in 2 Timotheüs 3 profetisch gekenmerkt als lasteraars. En daar wordt dan niet gedacht aan Heidenen, maar aan bewoners van Christelijke landen.

Het treedt in onzen tijd in alle Christelijke landen wel helder aan het licht, dat de Apostel ons een droef vergezicht heeft getoond, door Gods Geest ingegeven.

In ons land is sinds eenige jaren een courant, door communisten uitgegeven, die zich de laatste jaren beijvert om, als haar zusterorganen in bolsjewistisch Rusland, niet alleen godloos zich te openbaren, maar ook godslasterlijk.

Dat is nog een verschil: negatief en positief. Men kan beweren, niet in God te gelooven, en zich rustig houden; maar men kan ook met allerlei booze taal dien zoogenaamd niet-bestaanden God bespotten.

We kunnen dan ook begrijpen, dat een acht-en-twintigtal predikanten uit Amsterdam protest hebben aangeteekend tegen het dagblad, dat een paar weken geleden zich niet alleen niet ontzag, onze Koningin en haar Regeering op allerlei wijze te beleedigen, maar de grofste lastering van den Zaligmaker Jezus Christus bevatte. Zij hebben dit protest niet slechts uitgezonden, omdat door zulke dingen de gevoelens van alle Christenen op het grofst worden beleedigd, maar wel 't meest om den vreeselijken smaad, den Zoon van God aangedaan, zich afvragende, waar het heen moet met land en volk, als zulke dingen voortgang vinden.

We verblijden ons over het krachtig getuigenis, dat door dit protest tegen godslastering is gegeven; zwijgen kan zonde zijn.

Jammer vinden we echter, dat het blad met naam en datum door de protesteerenden wordt aangeduid, en de spotternij door hen is overgenomen. Door dit laatste worden nu duizenden lezers van allerlei bladen, waarin het protest werd opgenomen, allicht besmet, en door het eerste heeft men ongewild bereikt, dat velen — naar wij hoorden — het gewraakte nummer van het blad in kwestie zijn gaan bestellen.

't Is zeer zeker Christenplicht, tegen godslastering te getuigen, en gelukkig als men hiertoe de geestelijke kracht bezit en openbaart, maar men moet dit dan doen op de juiste wijze, wil niet het tegenovergestelde bereikt worden van hetgeen men bedoelt. Daarom is groote voorzichtigheid geboden en wijsheid van Boven van noode.

Een woord van Zijne Excellentie A. W. F. IDENBURG

GIJ VRAAGT MIJ OF IK, NU IK NIET MEDE kan aanzitten aan den disch, waaraan Redactie en Medewerkers zich vereenigen, u niet een woord kan zenden, aansporend om „in deze booze dagen te arbeiden, getuigenis af te leggen, jongeren voor te gaan, hen te wijzen op het ééne noodige.” Gij verzoekt mij, dit woord te richten tot „allen, die den Heere Jezus liefhebben.” Aan een antwoord op dit verzoek wil ik mij niet onttrekken.

„Allen die den Heere Jezus liefhebben,” dat zijn zij tot wie Jezus Zelf zegt: gij zijt Mijne vrienden, zoo gij doet wat Ik u gebiede; van wie Hij zegt: Ik heb u gesteld, dat gij zoudt heengaan en vrucht dragen; en dat uwe vrucht blijve; tot wie Hij ook heeft gesproken: gij zult Mijne discipelen zijn... Ik heb ook u liefgehad, blijft in deze Mijne liefde... opdat gij elkander liefhebt.

Er is in dezen „boozen tijd,” waarin het ongelooft consequenter en onbeschaamder dan ooit optreedt; in dezen tijd, die allerlei steunpunten van het maatschappelijk en staatkundig leven heeft zien wegvallen, waarin alle vastheid en zekerheid schijnt te wankelen — óók

een merkwaardig zoeken naar iets hoogers, dat steun kan geven en waaraan men onder 's levens stormen houvast kan hebben. Men ziet dat zoeken en streven in het opkomen — en ook weer verwerpen — van allerlei meeningen en theorieën; in het opduiken van allerlei nieuwe religies en systemen, die als paddestoelen te voorschijn komen; men voelt het in de literatuur van deze dagen; men beluistert het in de klachten over levensmoeheid en onvoldaanheid; ja, wie goed toeziet, merkt dat onbevredigde, dat zoekende en tastende, dat voortgejaagde door het onbekende, ook op in het dorsten naar afleiding, naar verstrooiing, naar zingenot. Maar dit alles bevredigt niet en geeft het onrustige menschenhart niet datgene, waarnaar het verlangt.

In den persoonlijken nood kunnen geen beschouwingen, geen stemmingen, geen systemen helpen; alleen een persoon kan redding brengen. Dien Persoon, die de Redder der menschheid is, hebben zij, die Jezus liefhebben, aan de verwarde en wankelende wereld te brengen; te verkondigen door het woord, dat zij spreken; te prediken door hun wandel en levenshouding, die getuigt van hun vrede, van hun vastheid, van hun vrijheid, van hun blijdschap in Jezus. Dat is een van de vruchten, die Jezus van Zijn discipelen verwacht. Een vrucht, die niet altijd gemakkelijk tot openbaring komt. Want die wereld, die roept om een redder; die als het ware smeekt om een sterken man; die worstelt om een vast steunpunt, wil van *dezen* Redder niet weten, verwerpt *dezen* Held, keert zich af van *dezen* Rots der eeuwen, die alleen een vasten grondslag biedt. Zij, die *dezen* reddenden Persoon brengen, worden door de wereld niet met blijdschap en enthousiasme ontvangen, maar vinden onverschilligheid, afkeer, spot, vijandschap. Wie de wereld ingaat met de belijdenis van den Christus als haar Redder en Koning; wie haar oproept om voor Hem te buigen en naar Zijn ordeningen te leven, moet zich voorbereiden op strijd: een strijd, zóó bitter, dat hij er persoonlijk in kan ondergaan, maar waarvan de eindbeslissing toch vaststaat.

Immers, en dit is nu het woord, dat gij mij vraagt voor hen, die Jezus liefhebben, in dien strijd staan zij, die Jezus Zijn vrienden noemt, niet alleen. Wij weten allen, welk een groote beteekenis voor dit aardsche leven het bezit van een vriend heeft. Ook al is die vriend vaak machteloos, zoodat hij niet helpen kan, toch heeft de wetenschap: hij voelt met mij mede, hij begrijpt mij, hij zal mij niet onbillijk beoordeelen, — heeft de blik uit het vriendenoog, heeft de druk van de vriendenhand — onschatbare waarde. Maar hoe oneindig veel meer beteekent het nu, als Jezus zegt tot allen, die Hem liefhebben, dat *Hij* hun Vriend is; een Vriend, die Zijn leven gaf voor de Zijnen; een Vriend, die nooit verlaat, die niet beschaamt, die nimmer teleurstelt; een Vriend, die niet alleen helpen wil, maar Die ook helpen kan en zal, want Hem is gegeven alle macht in den hemel en op de aarde. Als Zijn discipelen de wereld in worden gezonden, opdat zij veel vrucht dragen, dan gaat Hij, hun Vriend, met hen.

Jezus onze Vriend — dat is een gedachte zóó groot, een feit zóó heerlijk, een liefdesopenbaring zóó wonderlijk, dat wij deze waarheid alleen *kunnen* aanvaarden — maar dan ook dankbaar *aanvaarden*, — omdat Hij Zelf, Die *de* Waarheid is, het ons aldus verzekert.

Gij zijt Mijne vrienden, zoo gij doet wat Ik u gebiede. Bij dit woord sluit aan het woord uit den eersten brief van Johannes: Dit is de liefde Gods, dat wij Zijne geboden bewaren. Tot hen, die Zijn geboden bewaren; die daarin wandelen; die Zijn ordeningen